

บทที่ 6

แถวลำดับแบบ 1 มิติ (One-dimensional array)

- 6.1 โปรแกรมตัวอย่าง
- 6.2 คำสั่งในภาษาฟอร์แทรน
 - 6.2.1 คำสั่ง DIMENSION
 - 6.2.2 การกำหนดค่าเริ่มต้นและคัดลอกค่าที่มีอยู่แล้วให้แก่แถวลำดับ
 - 6.2.3 การหาผลบวกสะสมโดยใช้สมาชิกของแถวลำดับ
 - 6.2.4 การรวมแถวลำดับ
 - 6.2.5 การค้นหาสิ่งที่ต้องการในแถวลำดับ
 - 6.2.6 การนำข้อมูลเข้า/ออกจากแถวลำดับโดยใช้คำสั่ง DO และ Implied DO
 - 6.2.7 คำสั่ง DATA กับแถวลำดับ
- 6.3 โปรแกรมตัวอย่างเพิ่มเติม
 - 6.3.1 การหาสมาชิกที่มีค่าสูงสุดของแถวลำดับ
 - 6.3.2 การใช้ค่าจากตาราง
 - 6.3.3 ตารางแจกแจงความถี่
 - 6.3.4 กราฟแท่ง
 - 6.3.5 การเขียนกราฟ
- 6.4 คำสั่งในภาษาฟอร์แทรนเพิ่มเติม
 - 6.4.1 การกำหนด NAMELIST
 - 6.4.2 การใช้ format code ข้ำ

บทที่ 6

อาร์เรย์แบบ 1 มิติ (One-dimensional array)

6.1 โปรแกรมตัวอย่าง

จงเขียนโปรแกรม เพื่ออ่านคะแนน 5 ค่าจากบัตรข้อมูล 5 ใบ คำนวณค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้ง 5 ค่า และคำนวณหาผลต่างของแต่ละค่ากับค่าเฉลี่ยด้วย

6.1.1 วิธีที่ 1

มาถึงขณะนี้เราใช้สิ่งที่เราทราบในการเขียนโปรแกรม โดยการคงตัวแปร 5 ตัวเพื่อเก็บคะแนนทั้ง 5 ค่า แล้วทำการคำนวณตามต้องการ โปรแกรมนี้คือที่ยาก เมื่อเทียบกับโปรแกรมใน 6.1.2

```
C      DEVIATIONS OF 5 GRADES WITHOUT ARRAY

      READ(5,5)GRADE1,GRADE2,GRADE3,GRADE4,GRADE5

5      FORMAT(F5.1)

      AVE=(GRADE1+GRADE2+GRADE3+GRADE4+GRADE5)/5

      DIF=GRADE1-AVE

      WRITE(6,10)GRADE1,DIF

      DIF=GRADE2-AVE

      WRITE(6,10)GRADE2,DIF

      DIF=GRADE3-AVE

      WRITE(6,10)GRADE3,DIF

      DIF=GRADE4-AVE

      WRITE(6,10)GRADE4,DIF

      DIF=GRADE5-AVE

      WRITE(6,10)GRADE5,DIF

10     FORMAT(T10,F5.1,3X,F5.1)

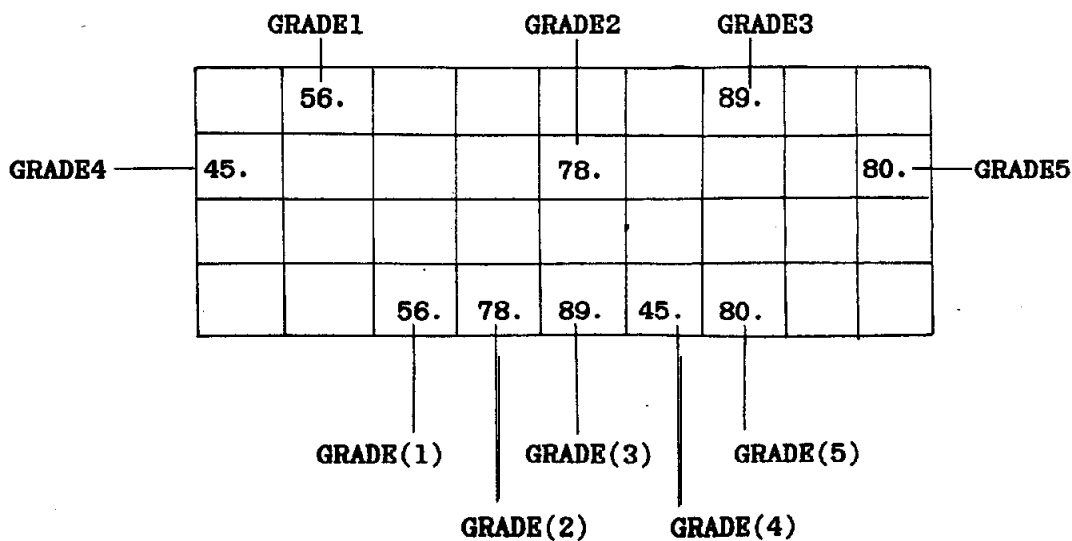
      STOP

      END
```

ผลการวิ่งไปแกม	56.0	-13.6
	78.0	8.4
	89.0	19.4
	45.0	-24.6
	80.0	10.4

6.1.2 วิธี 2

อีกวิธีหนึ่งที่เราทำได้และควรถ้าสำหรับปัญหานี้คือการกำหนดแถวลำดับขึ้นเพื่อเก็บคะแนนทั้ง 5 ค่า แถวลำดับคือทศในหน่วยความจำที่อยู่ต่อเนื่องกันใช้เก็บชุดของข้อมูล เราระบุสมาชิกของแถวลำดับได้โดยใช้ชื่อของแถวลำดับและเลขประจำตำแหน่งที่อยู่ของมันในแถวลำดับซึ่งเรียกว่าครรทีล่าง (subscript) ครรทีล่างจะสัมพันธ์กับสมาชิกตัวแรกหรือตำแหน่งของสมาชิกตัวแรกของแถวลำดับตัวอย่างเช่น ตัวแรก ตัวที่ 4 ตัวที่ 5 เป็นต้น เราอาจตั้งแถวลำดับชื่อ GRADE ซึ่งมีสมาชิก 5 ตัวคือ GRADE(1), GRADE(2), GRADE(3), GRADE(4) และ GRADE(5) แถวลำดับ GRADE จะใช้ที่ 5 ที่ต่อเนื่องกันในหน่วยความจำหลัก รูปต่อไปนี้แสดงการเก็บข้อมูลทีอ่านจากบัตรเข้าไปเก็บไว้ในหน่วยความจำหลักตามวิธีในข้อ 6.1.1 และ 6.1.2

C DEVIATION FOR FIVE GRADES USING ARRAY

DIMENSION GRADE(5) (สำหรับที่ 5 ที่สำหรับแถวลำดับ GRADE)

SUM=0

DO 10 I=1,5

READ(5,6)GRADE(I) (เราเรียก I ว่าคราวนี้ล่าง)

6 FORMAT(F5.1)

SUM=SUM+GRADE(I)

10 CONTINUE

AVE=SUM/5. (เมื่อออกจากลูป $SUM = \sum_{i=1}^5 GRADE(i)$)

DO 30 I=1,5

DIF=GRADE(I)-AVE

WRITE(6,7)GRADE(I),DIF

[เมื่อ I=1, DIF=GRADE(1)-AVE,
I=2, DIF=GRADE(2)-AVE,...]

7 FORMAT(T10, F5.1, 3X, F5.1)

30 CONTINUE

STOP

END

6.2 คำสั่งในภาษาฟอร์แทรน

6.2.1 คำสั่ง DIMENSION

รูปทั่วไป

DIMENSION ชื่อแถวลำดับ 1 (ลิมิต 1)[, ชื่อแถวลำดับ 2 (ลิมิต 2), ...]

โดยที่ DIMENSION เป็นคีย์เวิร์ด

ชื่อแถวลำดับ ตั้งตามหลักการตั้งชื่อ ชนิดของแถวลำดับ (integer หรือ real) นั้น

ถูกกำหนดโดยชื่อของแถวลำดับเช่นเดียวกับตัวแปร นั่นคือถ้าชื่อขึ้นต้นด้วยตัวอักษร I-N สมาชิก

แต่ละตัวของแถวลำดับเป็นตัวแปรชนิด integer นอกนั้นเป็นตัวแปรชนิด real

ลิมิต 1, ลิมิต 2,... เป็นเลขจำนวนเต็มที่ไม่ใช่เครื่องหมาย ใช้ออกค่าสูงสุดของจำนวนที่สำรองไว้ให้แก่อำดับแต่ละแถวลำดับ (ลิมิตจะมีค่าสูงสุดเท่าใดขึ้นอยู่กับขนาดของหน่วย-ความจำหลักของคอมพิวเตอร์ที่เราใช้) ที่ ๆ สำรองไว้^{นี้}นั้นอาจไม่ถูกใช้ทั้งหมด ครรชิตของแถวลำดับสามารถแปรค่าได้จาก 1 ถึงลิมิตที่กำหนดไว้ในคำสั่ง DIMENSION และจะมีค่าเกินลิมิตนั้นไม่ได้ แถวลำดับที่จะใช้ในโปรแกรมหนึ่ง ๆ จะต้องถูกกำหนดไว้ในคำสั่ง DIMENSION (หรือคำสั่งอื่นที่ใช้กำหนดแถวลำดับได้ด้วย) ก่อน ในคำสั่ง DIMENSION หนึ่ง ๆ เรากำหนดแถวลำดับก็แถวลำดับก็ได้ เช่น

```
DIMENSION X(6),Z(20), JS(107)
```

ซึ่งเป็นการกำหนดว่า X และ Z เป็นแถวลำดับชนิด real ส่วน JS เป็นแถวลำดับชนิด integer X มีสมาชิกได้ถึง 6 ตัว Z มีสมาชิกได้ถึง 20 ตัว และ JS เก็บเลขจำนวนเต็มได้ถึง 107 จำนวน

แถวลำดับ X

X(1)	X(2)	X(3)	X(4)	X(5)	X(6)
------	------	------	------	------	------

แถวลำดับ Z

Z(1)		...		Z(6)	Z(7)	Z(20)
------	--	-----	--	------	------	-------	-------

แถวลำดับ JS

JS(1)	JS(2)	...		JS(6)	JS(7)	JS(20)	...	JS(107)
-------	-------	-----	--	-------	-------	-------	--------	-----	---------

ตัวอย่าง คำสั่งที่ไม่ถูกต้อง

- DIMENSION A(3.) 3. ใช้เป็นลิมิตไม่ได้ต้องใช้เลขจำนวนเต็ม
- DIMENSION A(N) N ไม่ใช่เลขจำนวนเต็ม (ในโปรแกรมย่อยคำสั่งนี้ใช้ได้)
- คำสั่ง DIMENSION เป็นคำสั่งเฉพาะ ซึ่งต้องใส่ไว้ก่อนคำสั่งปฏิบัติการในโปรแกรม

ในโปรแกรมหนึ่ง ๆ จะมีคำสั่ง DIMENSION ก็คำสั่งก็ได้ เช่น

DIMKNSION **A(10),B(3)**

DIMENSION S(4)

DIMENSION JP(10)

(เหมือนกับ $\text{DIMENSION A(10),B(3),S(4),JP(10)}$)

การกำหนดคนแถวลำดับอาจกำหนดในคำสั่งกำหนดชนิดได้ด้วยเช่นคำสั่ง **INTEGER,**

REAL, DOUBLE PRECISION

ตัวอย่าง การกำหนดคนแถวลำดับโดยใช้คำสั่งกำหนดชนิด

REAL A(336),K(32)

INTEGER GRADE(30),JSUM(30)

DOUBLE PRECISION B(5),LT(6),M

ตัวอย่าง { DIMKNSION **A(100),B(60),I(45),C(50)**
 { **INTEGER A,B**
 { **REAL I**

ซึ่งเหมือนกับ **DIMENSION C(50)**

INTEGER A(100),B(60)

REAL I(45)

ตัวอย่าง การกำหนดคนแถวลำดับไม่ถูกต้อง

{ **INTEGER A(100)**
 { **DIMKNSION A(100)**

ความเป็น

{ **INTEGER A**
 { **DIMENSION A(100)**

หรือ **INTEGER A(100)**

ครรรชนีล่าง (subscript)

เราใช้ครรรชนีล่างเพื่อระบุสมาชิกที่ต้องการจากแถวลำดับ ครรรชนีจะอยู่ในวงเล็บตามหลังชื่อของแถวลำดับ ซึ่งอาจเป็นเลขจำนวนเต็ม ตัวแปรชนิด integer หรือนิพจน์ ทั้งนี้คอมพิวเตอร์บางระบบอาจจะกำหนดรูปแบบค้ายตัวของนิพจน์ที่จะใช้เป็นครรรชนีล่างไว้ด้วย

ตัวอย่าง ถ้า v เป็นตัวแปร c และ k เป็นเลขจำนวนเต็มที่ไม่ใช่เครื่องหมาย

รูปของครรรชนี	ตัวอย่าง	ความหมาย
c	$A(3)$	สมาชิกตัวที่ 3 ของ A
v	$S(J)$	สมาชิกตัวที่ j ของ B
$k*v$	$COST(3*K)$	ถ้า k มีค่าเป็น $1, 2, \dots$ จะอ้างถึงสมาชิกตัวที่ $3, 6, \dots$ ของ $COST$
$k*v \pm c$	$L(10*ISUM-7)$	คำนวณหาค่าของนิพจน์ $10*ISUM-7$ สมมติเท่ากับ 8 จะอ้างถึงสมาชิกตัวที่ 8 ของ L

ในภาษาฟอร์แทรน 77 ครรรชนีต่างจะเป็นนิพจน์แบบ integer แบบ real หรือสมาชิกของแถวลำดับก็ได้

สมมติค่าของแถวลำดับ A ค่าของตัวแปร I และ R เป็นดังนี้

1.3	4.	8.9	3.6	2.9	4.3	1	5.
$A(1)$	$A(2)$	$A(3)$	$A(4)$	$A(5)$	$A(6)$	I	R

ตัวอย่างต่อ ใ้แสดงการใช้และความหมายของครรรชนีล่าง

รูปของครรรชนีต่าง	ตัวอย่าง	ความหมาย
ค่าคงที่	$A(4)$	A ตัวที่ 4 คือ 3.6
ค่าคงที่	$A(3.7)$	เมื่อครรรชนีล่างเป็นเลขจำนวนจริง มันจะตัดทศนิยมทิ้งก่อน นั่นคือตัดทศนิยมของ 3.7 ทิ้งเหลือ 3 ดังนั้น $A(3)$ คือ 8.9

รูปของครรชนี่ล่าง	ตัวอย่าง	ความหมาย
ตัวแปร	$A(I)$	ถ้า $I=1$, $A(1)=1.3$
ตัวแปร	$A(R)$	$R=5.$, $A(R)=A(5)=2.9$
นิพจน์	$A(24/R-2.3)$	คำนวณค่า $24/R-2.3$ ได้ 2.5 ดังนั้น ครรชนี่ล่างเท่ากับ 2 $A(2)=4.$
ฟังก์ชันภายใน	$A(\text{SQRT}(4.))$	$\text{SQRT}(4.)=2$ ดังนั้น $A(2)=4.$
สมาชิกของแถวลำดับ	$A(A(4))$	$A(4)=3.6$ ครรชนี่ล่าง=3 ดังนั้น $A(3)=8.9$

สิ่งที่สำคัญก็คือการเข้าใจความแตกต่างของค่าของครรชนี่ล่างและค่าของสมาชิกตัวนั้น ๆ ค่าของสมาชิก $A(3)$ อาจจะไม่เกี่ยวข้องกับเลข 3 เลย เช่น $A(3)=.0076$ เราอาจใช้ครรชนี่ล่างตัวเดียวกันกับสมาชิกของแถวลำดับที่ต่างกันได้ เช่น $A(I), B(I)$ เป็นต้น

ในภาษาฟอร์แทรน 4 ตัวอย่างต่อไปนี้เป็นครรชนี่ล่างไม่ได้

$A(-3)$	ผิดเพราะครรชนี่ล่างเป็นลบ
$E(2*A(1)+1)$	นิพจน์ประกอบด้วยสมาชิกของแถวลำดับ
$G(0)$	ครรชนี่ล่างเป็นศูนย์ไม่ได้
$Z(3.)$	ครรชนี่ล่างเป็นเลขจำนวนจริงไม่ได้

สมาชิกของแถวลำดับเมื่อใช้ในคำสั่งใด ๆ ก็ใช้เช่นเดียวกับตัวแปรทั่ว ๆ ไป ตัวอย่างเช่น

$$X(4)=2.1*(X(1)*X(3)-\text{SQRT}(Y)/X(4))$$

ตัวอย่างต่อไปนี้แสดงข้อผิดพลาดเนื่องจากค่าของครรชนี่ล่างเกินค่าสูงสุดที่ระบุไว้ใน

คำสั่ง DIMENSION สมมติว่ามีค่าของแถวลำดับ A และ B อยู่แล้ว

ME A(100),B(10)

I=101

Y=A I)

I=101,A(101) ใช้ไม่ได้ เพราะ $101 > 100$

B(11)=3.

B(11) ใช้ไม่ได้ เพราะ $11 > 10$

DO 10 I=1,11

10 B(I)=0

เมื่อ I=11,B(11) ใช้ไม่ได้

6.2.- การกำหนดค่าเริ่มต้นและคัดลอกค่าที่มียอยู่แล้วให้แก่แถวลำดับ

ส่วนของโปรแกรมต่อไปนี้กำหนดค่าเริ่มต้นให้สมาชิกทุกตัวของแถวลำดับ A เป็นศูนย์ และกำหนดค่าเริ่มต้นให้สมาชิกทุกตัวของแถวลำดับ B เท่ากับค่าของตัวแปร X และคัดลอกค่าของแถวลำดับ D เก็บไว้ในแถวลำดับ SAVE

:

READ(5,5)N

5 FORMAT(I3)

DO 10 I=1,N

A(I)=0

B(I)=X

10 SAVE(I)=D(I)

ผลจากคำสั่งข้างต้นคือ $A(1)=0, A(2)=0, \dots, A(N)=0$

$B(1)=X, B(2)=X, \dots, B(N)=X$

$SAVE(1)=D(1), \dots, SAVE(N)=D(N)$

บางครั้งเราต้องการใช้แถวลำดับ C เพื่อ เก็บผลบวกของ 2 แถวลำดับคือ A และ B
โดยที่ $C(1)=A(1)+B(1), C(2)=A(2)+B(2), \dots, C(100)=A(100)+B(100)$

```
DO 15 I=1,100
```

```
15 C(I)=A(I)+B(I)
```

ถ้าเราต้องการกำหนดค่าเริ่มต้นของแถวลำดับ A และ B ดังนี้

$A(1)=B(10)=1$

$A(2)=B(9)=2$

$A(3)=B(8)=3$

$A(10)=B(1)=10$

เราสามารถสร้างเลขจำนวนเต็ม $1, 2, \dots, 10$ โดยการใช้ตรรกะของคำสั่ง DO ดังนี้

```
DO 20 I=1,10
```

```
A(I)=I
```

```
K=10-I+1
```

```
B(K)=I
```

```
20 CONTINUE
```

การกลับค่าในแถวลำดับ สมมติว่าแถวลำดับ A มีสมาชิก N ตัว เราต้องการจะเปลี่ยน
ค่าของ $A(1)$ กับ $A(N)$, $A(2)$ กับ $A(N-1)$, $A(3)$ กับ $A(N-2)$, ... เราอาจเขียนส่วน
ของโปรแกรมดังนี้

$L=N/2$ (เราจะเคลื่อนย้ายสมาชิก $(N/2)$ คู่ ถ้า N เป็นเลขคี่ตัวกลางจะคงเดิม)

DO 10 I=1,L

TEMP=A(I)

K=N-I+1 (K=N,N-1,N-2,N-3,...)

A(I)=A(K)

A(K)=TEMP

10 CONTINUE

6.2.3 การหาผลบวกสะสมโดยใช้สมาชิกของแถวลำดับ

สมาชิกแถวลำดับ A คือ

10.	20.	30.	40.	50.
-----	-----	-----	-----	-----

ต้องการหา $A(1)+A(2)+A(3)+A(4)+A(5) = \sum_{i=1}^5 A(i)$

SUM=0

DO 10 I=1,5

SUM=SUM+A(I)

10 CONTINUE

การหาผลบวก เป็นไปดังนี้

I	SUM
0	0
1	10. (0+10)
2	30. (10+20)
3	60. (30+30)
4	100. (60+40)
5	150. (100+50)

สมมติแถวลำดับ A และแถวลำดับ B ต่างก็มีสมาชิก N ตัว ต้องการหา

$$\sum_{i=1}^N A(i) + \sum_{i=1}^N B(i)$$

เราทำได้โดยการเขียนคำสั่งดังนี้

```
SUM=0
```

```
DO 10 I=1,N
```

```
    SUM=SUM+A(I)+B(I)
```

```
10 CONTINUE
```

8.2.4 การรวมแถวลำดับ

สมมติว่า A และ B ต่างก็เป็นแถวลำดับที่มีสมาชิก 10 ตัว เราต้องการสร้างแถวลำดับ C ให้มีสมาชิกตามลำดับดังนี้ A(1),B(1),A(2),B(2),...,A(10),B(10) เราทำได้โดยวิธีใดวิธีหนึ่งดังนี้

วิธี 1 DIMENSION A(10), B (10), C (20)

```
K=1
```

```
DO 10 I=1,10
```

```
    C(K)=A(I)
```

```
    K=K+1
```

```
    C(K)=B(I)
```

```
    K=K+1
```

```
10 CONTINUE
```

วิธี 2

```
DO 10 I=1,10
```

```
    C(2*I-1)=A(I)
```

```
    C(2*I)=B(I)
```

```
10 CONTINUE
```

วิธี 3

```

K=1
DO 10 I=1,20,2
    C(I)=A(K)
    C(I+1)=B(K)
    K=K+1
10 CONTINUE

```

6.2.5 การค้นหาสิ่งที่ต้องการในแถวลำดับ

สมมติแถวลำดับ A มีคะแนน 100 ค่าเก็บอยู่ เราต้องการจะนับจำนวนคนที่ได้คะแนนเกิน 53 คะแนน เราทำได้ดังนี้

```

K=0
DO 10 I=1,100
    IF(A(I).GT.53)K=K+1
10 CONTINUE

```

6.2.6 การนำข้อมูลเข้า/ออกจากแถวลำดับโดยใช้คำสั่ง DO และ Implied DO

วิธี 2 วิธีที่ใช้ในการอ่านข้อมูลเข้าไปเก็บในแถวลำดับ และเรียกสมาชิกของแถวลำดับออกมาพิมพ์คือ

- 1) ใช้คำสั่ง DO
- 2) ใช้ Implied DO

6.2.6.1 วิธีใช้คำสั่ง DO ในการนำข้อมูลเข้า/ออกจากแถวลำดับ

ตัวอย่าง

```

DIMENSION A(10)
DO 10 I=1,10
    READ(5,5)A(I)
5 FORMAT(F5.0)
10 CONTINUE

```

ในหน่วยความจำหลัก

<u>ตัวอย่าง</u>	บัตรที่ 1	3.	A(1)	3.
	บัตรที่ 2	5.	A(2)	5.
	บัตรที่ 3	9.	A(3)	9.
			:	:
	บัตรที่ 10	15.	A(10)	15.

นั่นคือการอ่านบัตร 10 บัตรบัตรละ 1 ค่าเข้าไปเก็บในแถวลำดับ A

ตัวอย่าง DIMENSION IHR(10),RATE(10)

DO 12 I=1,10

READ(5,6)IHR(I),RATE(I)

6 FORMAT(I3,2X,F4.0)

12 CONTINUE

นั่นคือจะอ่านบัตร 10 บัตร ๆ ละ 2 ค่าเข้าไปเก็บในแถวลำดับ IHR และ RATE

ตัวอย่าง สมมติว่าแถวลำดับ SALES เก็บยอดขายประจำวันไว้ เราต้องการพิมพ์ยอดขายพร้อมกัน

วันที่ขายได้ยอคนั้น ๆ ด้วย

DIMENSION SALES(7)

:

DO 10 I=1,7

WRITE(6,11)I,SALES(I)

11 FORMAT (1X, 12, 3X, F5. 1)

10 CONTINUE

ผลกาหนด

1	101.1
2	200.0
3	150.2
4	300.0
5	400.8
8	502.4
7	500.0

ถ้าต้องการอ่านค่าไปเก็บในแถวลำดับ A โดยมีข้อมูลเกิน 1 จำนวนในบัตร 1 บัตร (เช่น 2 จำนวน) เราทำได้ดังนี้

```
DIMENSION A(10)
```

```
DO 10 I=1,5,2
```

```
READ(5,8)A(I),A(I+1)
```

```
8 FORMAT(2F5.0)
```

```
10 CONTINUE
```

<u>บัตรข้อมูล</u>	บัตรที่ 1	119.1 1116.
	บัตรที่ 2	1116. 11-2.
	บัตรที่ 3	1113. 1114.
	:	

แถวลำดับ A

A(1)	9.1
A(2)	6.
A(3)	6.
A(4)	-2.
A(5)	3.
A(6)	4.
:	

ถ้ามีบัตรข้อมูล 5 บัตร ๗ ละ 6 ค่า เราต้อง เขียนคำสั่ง READ ดังนี้

```
DIMENSION B(30)
```

```
DO 20 I=1,30,6
```

```
    READ(5,9)B(I),B(I+1),B(I+2),B(I+3),B(I+4),B(I+5)
```

```
  9 FORMAT(6F5.0)
```

```
20 CONTINUE
```

ซึ่งจะเห็นได้ว่าเราต้องเขียน B(1), ..., B(I+5) ซึ่งเป็นการไม่สะดวก ดังนั้นเราจะใช้

Implied DO ให้เป็นประโยชน์

6.2.6.2 Implied DO

เราใช้ Implied DO ในคำสั่งนำข้อมูลเข้า/ออก และคำสั่ง DATA เท่านั้น

จากคำสั่ง READ(5,5)A(1),A(2),A(3),A(4),A(5),A(6) เราอาจเขียนแทน
ได้ด้วยสิ่งที่เรียกว่า Implied DO ดังนี้

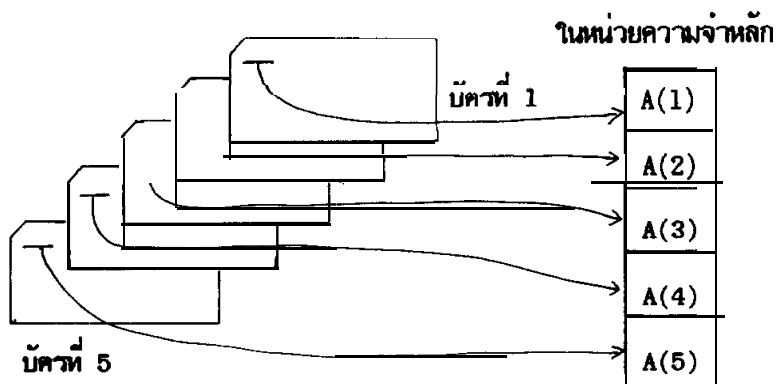
```
READ(5,5)(A(I),I=1,6,1)
```

หรือ READ(5,5)(A(I),I=1,6)

ในรายชื่อตัวแปรจะบอกเพียงว่าตัวแปรทั้งหมดในรายการมีตัวใดบ้างแต่ format code ในคำสั่ง
FORMAT จะเป็นตัวกำหนดว่าจะอ่านกี่ค่าจากบัตร 1 บัตรหรือจะพิมพ์กี่ค่าลงบน 1 บรรทัด

ตัวอย่าง READ(5,10)(A(I),I=1,5)

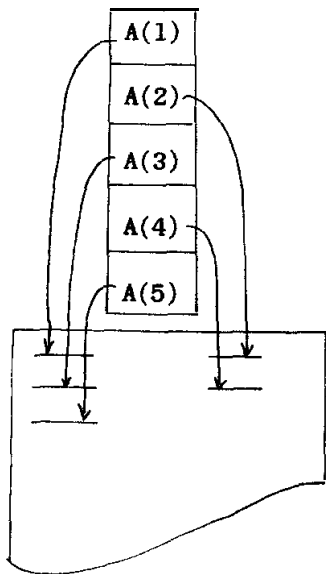
10 FORMAT(F5.0) ----> อ่านบัตรละ 1 ค่า

ตัวอย่าง WRITE(6,20)(A(I),I=1,5)

20 FORMAT(2X,2F6.0) ---> พิมพ์บรรทัดละ 2 ค่า

ในหน่วยความจำหลัก

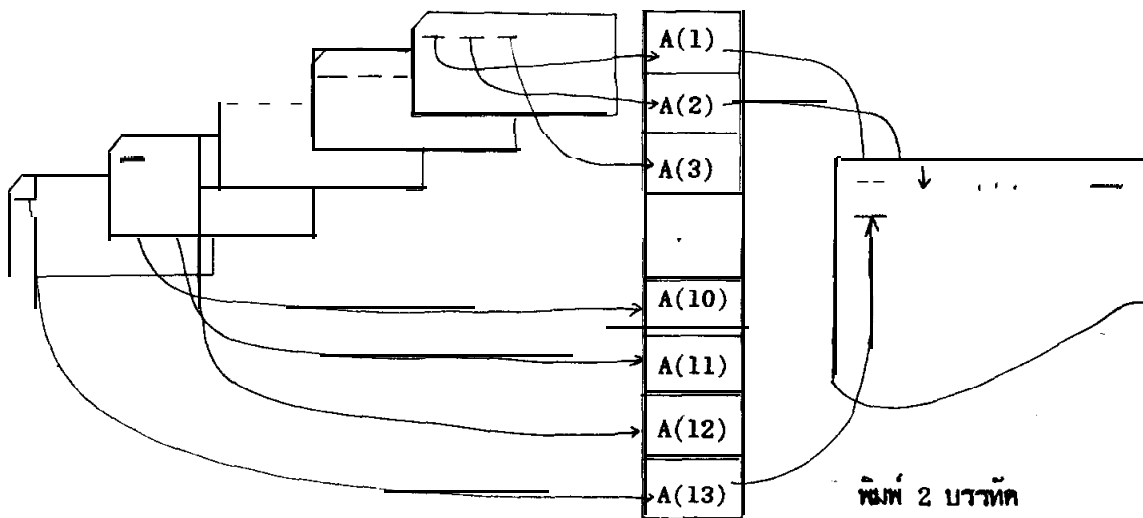

ตัวอย่าง READ(5,10)(A(I),I=1,13)

10 FORMAT(3F5.0) ---> อ่านบัตรละ 3 ค่า

WRITE(6,20)(A(I),I=1,13)

20 FORMAT(12F6.0) ---> พิมพ์บรรทัดละ 12 ค่า

อ่าน 5 บัตร

พิมพ์ 2 บรรทัด

ตัวอย่าง READ(5,5)(SALES(I),I=1,7)

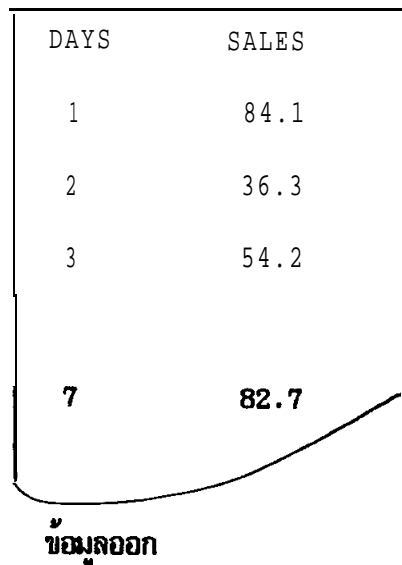
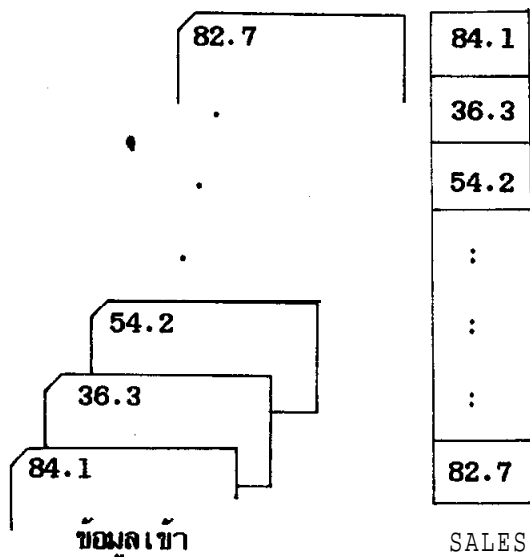
5 FORMAT(F4.0)

→ อ่านทีละ 1 ค่า

WRITE(6,6)(I,SALES(I),I=1,7)

6 FORMAT(T5,I2,T10,F5.1)

→ พิมพ์ทีละ 2 AI

จากคำสั่ง WRITE

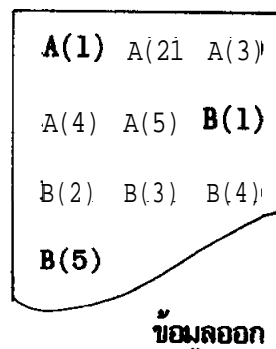
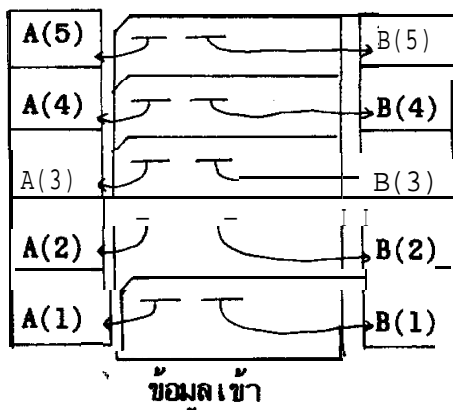
(I,SALES(I),I=1,7) คือ 1,SALES(1),2,SALES(2),...,7,SALES(7)

ตัวอย่าง READ(5,10)(A(I),B(I),I=1,5)

10 FORMAT(2F5.0)

WRITE(6,20)(A(I),I=1,5),(B(I),I=1,5)

20 FORMAT(3F6.0)

ถ้าใช้คำสั่ง `WRITE(6,30)(A(I),B(I),I=1,5)`

`30 FORMAT(3F6.0)`

จะได้ผลการพิมพ์ดังนี้

A(1)	B(1)	A(2)
B(2)	A(3)	B(3)
A(4)	B(4)	A(5)
B(5)		

ตัวอย่าง ในการอ่านข้อมูลอักขระ เช่นข้อมูลอักขระบันทึกในบัตร 80 คอลัมน์ 1 บัตร เราอาจเขียนคำสั่ง `READ` ดังนี้ (สมมติให้ `DOUBLE PRECISION` มีขนาด 8 บิต)

`DOUBLE PRECISION A(10)`

`READ(5,1)(A(I),I=1,10)`

`1 FORMAT(10A8)`

บัตรข้อมูล

CS 215 F	ORTRAN P	ROGRAMMI	NG RAMKH	AMHAENG...
----------	----------	----------	----------	------------

ผลการอ่าน

A(1) =

C	S		2	1	5		F
---	---	--	---	---	---	--	---

A(2) =

O	R	T	R	A	N		P
---	---	---	---	---	---	--	---

A(3) = R

O	G	R		A	M	M	I
---	---	---	--	---	---	---	---

ตัวอย่าง ถ้าต้องการพิมพ์หัวตารางที่หน้าใหม่

PART NO.	MACHINE 1	MACHINE 2	...	MACHINE 9
----------	-----------	-----------	-----	-----------

คำว่า `MACHINE` ต้องพิมพ์ซ้ำ 9 ครั้ง และเลข 1, 2, ..., 9 อาจสร้างขึ้นโดยใช้ `IMPLIED DO`

`WRITE(6,1)(I,I=1,9)`

`1 FORMAT('1',T10,'PART NO.',4X,9('MACHINE',I2,2X))`

สิ่งที่เข้าใจผิดกันมาก

```
DO 5 I=1,9
```

```
READ(5,6)A(I)
```

```
6 FORMAT(3F5.3)
```

```
5 CONTINUE
```

หลายท่านอาจคิดว่าคำสั่งข้างต้นจะใช้บัตรข้อมูล 3 บัตรเท่านั้น แต่ความจริงนั้นจะต้องใช้บัตรข้อมูลถึง 9 บัตร ถึงแม้ว่าบัตรแต่ละบัตรจะมี 3 ค่า แต่การอ่านจะอ่านเพียงบัตรละค่า เพราะเมื่อค่า I มีค่า 1 ค่าเรามี A(1) เพียงตัวเดียว

ถ้าต้องการอ่าน 3 ค่าจากบัตรแต่ละบัตร และมีบัตร 3 บัตร เราจะเขียนคำสั่งอ่านดังนี้

```
READ(5,6)(A(I),I=1,9)
```

```
6 FOIUAT(3F5.3)
```

Nested DO list

เราอาจเขียนimplied DO ซ้อนกันได้ทำนองเดียวกับในคำสั่ง DO

ตัวอย่าง จากคำสั่ง DO 6 I=1,3

```
WRITE(6,5)A(I),B(I),(M(J),J=1,4)
```

```
5 FORMAT(1X,2F5.0,4I5)
```

```
6 CONTINUE
```

เราอาจใช้ Nested DO list ดังนี้

```
WRITE(6,5)(A(I),B(I),(M(J),J=1,4),I=1,3)
```

```
5 FORMAT(1X,2F5.0,4I5)
```

การทำงานเป็นดังนี้

$$\left\{ \begin{array}{l} I=1, J=1, 2, 3, 4 \\ I=2, J=1, 2, 3, 4 \\ I=3, J=1, 2, 3, 4 \end{array} \right.$$

ผลกาารพิมพ์

```

A(1) B(1) M(1) M(2) M(3) M(4)
A(2) B(2) M(1) M(2) M(3) M(4)
A(3) B(3) M(1) M(2) M(3) M(4)

```

6.2.7 คำสั่ง DATA กับ แถวลำดับ

ตัวอย่าง REAL A(5)

```
DATA A(1),A(2),A(3),A(4),A(5)/1.,2.1,-3.,4.,5.6/
```

หรือ DATA (A(I),I=1,5)/1.,2.1,-3.,4.,5.6/

หรือ DATA A/1.,2.1,-3.,4.,5.6/

หมายถึงสมาชิกทุกตัวของแถวลำดับ A ที่กำหนดไว้ในคำสั่งที่ใช้กำหนด
แถวลำดับ ในที่นี้คือ A ทั้ง 5 ตัว

ตัวอย่าง ต้องการกำหนดให้สมาชิก 100 ตัวแรกของแถวลำดับ B ต่างก็มีค่าเป็นศูนย์

```
DIMENSION B(200)
```

```
DATA (B(I),I=1,100)/100*0./
```

ในกรณี B(101),...,B(200) ยังไม่ได้ถูกกำหนดค่าใดๆทั้งสิ้น (undefined)

ตัวอย่าง ต้องการกำหนดให้สมาชิกทั้ง 200 ตัวของแถวลำดับ B มีค่าเป็น 1

```
DIMENSION B(200)
```

```
DATA (B(I),I=1,200)/200*1./
```

หรือ DATA B/200*1./

ตัวอย่างอื่น ๆ ในการใช้แถวลำดับ

ตัวอย่าง DIMENSION A(10)

```
READ(5,10)(A(I),I=1,10) หรือ READ(5,10)A
```

```
10 FORMAT(F6.0)
```

ตัวอย่าง การใช้ชื่อแถวลำดับโดยไม่ได้รวมนี้อย่างในการนำข้อมูลเข้าออกเมื่อต้องการมีกระวัง

เช่น

50.	2.5	
20.	3.	
40.	5.5	
HRS	RATE	

ต้องการ

40.	5.5
20.	3.
50.	2.5
HRS	RATE

จากคำสั่ง DIMENSION HRS(3),RATE(3)

READ(5,3)HRS,RATE

3 FORMAT(F3.0,F5.2)

จะให้ผลการอ่าน

HRS	RATE
40.	3.
5.5	50.
20.	2.5

ซึ่งไม่ตรงตามความต้องการ

๕๕
ดังนั้นเพราะ

READ(5,3)HRS,RATE

๕๖
นั้นเหมือนกับ

READ(5,3)(HRS(I),I=1,3),(RATE(I),I=1,3)

หรือ

READ(5,3)HRS(1),HRS(2),HRS(3),RATE(1),RATE(2),RATE(3)

๕๗
คำสั่งที่จะตรงตามต้องการคือ

DIMENSION HRS(3),RATE(3)

READ(5,3)(HRS(I),RATE(I),I=1,3)

3 FORMAT(F3.0,F5.2)

๕๘
คำสั่ง READ(5,3)(HRS(I),RATE(I),I=1,3) เหมือนกับ

READ(5,3)HRS(1),RATE(1),HRS(2),RATE(2),HRS(3),RATE(3)

ตัวอย่าง

WRITE(6,15)A,(K(J),J=1,3),(X(I),B(I),I=1,9)

รายการตัวแปรคือ A,K(1),K(2),K(3),X(1),B(1),X(2),B(2),...,X(9),B(9)

6.3 โปรแกรมตัวอย่างเพิ่มเติม

6.3.1 การหาสมาชิกตัวที่มีค่าสูงสุดของแถวลำดับ

```
DIMENSION G(10)
```

```
:
```

```
XLARG=G(1)
```

```
DO 5 I=2,10
```

```
IF(XLARG.LT.G(I))XLARG=G(I)
```

```
5 CONTINUE
```

```
WRITE(6,4)XLARG
```

```
:
```

ถ้าต้องการหาสมาชิกตัวที่มีค่าสูงสุดและตำแหน่งของค่าสูงสุดนี้ด้วย

```
DIMENSION G(10)
```

```
:
```

```
XLARG=G(1)
```

```
MAX=1
```

```
DO 5 I=2,10
```

```
IF(XLARG.GE.G(I))GO TO 5
```

```
XLARG=G(I)
```

```
MAX=I
```

```
5 CONTINDE
```

```
WRITE(6,4)MAX, XLARG
```

```
4 FORMAT(1X, 'THE BIGGEST G IS G(', I2, ') = ', F5.2)
```

6.3.2 การใช้ค่าจากตาราง

สมมติว่าการคำนวณค่าขนส่งสินค้าซึ่งเท่ากับน้ำหนัก(ปอนด์)คูณกับค่าส่ง/ปอนด์ และอัตราค่าส่งของ/ปอนด์นั้นขึ้นอยู่กับโซนของท่าเรือของปลายทาง ตารางแสดงอัตราดังกล่าวคือ

รหัสโซน : IZ	ค่าขนส่ง/ปอนด์ : R
1	.5
2	.75
3	1.05
4	1.25
5	1.40
6	1.70

โปรแกรมเพื่ออ่านโซนท่าเรือของปลายทางและน้ำหนักของของที่ส่ง (W) และพิมพ์โซนน้ำหนักและค่าส่งของมัน ๆ คือ

```

REAL R(6) หรือ DIMENSION R(6)
READ(5,5)(R(I),I=1,6)
5 FORMAT(6F5.2)
1 READ(5,6,END=60) IZ,W
6 FORMAT(I3,F5.2)
COST=W*R(IZ)
WRITE(6,11) IZ,R(IZ),W,COST
11 FORMAT(3X,I1,3F6.2)
GO TO 1
60 STOP
END

```


		R(1)	R(2)	R(6)
บัตรข้อมูลเข้า	บัตรที่ 1	.50	.75 1.70
	บัตรที่ 2	2	6.25	
	บัตรที่ 3	5	10.0	

IZ (โชน) W (น้ำหนัก)

6.3.3 ตารางแจกแจงความถี่

ถ้าคะแนนมีค่าจาก 1-100 และบัตร 1 บัตรบันทึกคะแนนของนักศึกษาคนหนึ่ง ๆ สมมติว่าไม่ทราบจำนวนนักศึกษา เราต้องการนับจำนวนนักศึกษาที่ได้คะแนนต่าง ๆ กัน จะใช้สมาชิก 100 ตัวของแถวลำดับ K ในกาอ่านสิ่งที่ต้องการ โดยเริ่มจากการกำหนดค่าของสมาชิกทั้ง 100 ตัวให้มีค่าเริ่มต้นเป็นศูนย์ก่อน ถ้าคะแนนที่อ่านเป็น 1 จะทำให้ K(1) มีค่าเพิ่มขึ้น 1 ถ้าคะแนนที่อ่านเป็น 50 จะทำให้ K(50) มีค่าเพิ่มขึ้น 1 เป็นต้น

C FREQUENCY TABLE (ONE-WAY TABLE)
DIMENSION K(100)

DATA K/100*0/

4 READ(5,5,END=70) IG

5 FORMAT(I3)

WRITE(6,6) IG

6 FORMAT(I6)

K(IG)=K(IG)+1

GO TO 4

70 WRITE(6,7)

7 FORMAT(1X, 'GRADES FREQUENCY' /)

DO 60 I=1,100

IF(K(I).EQ.0)GO TO 60

WRITE(6,8)I,K(I)

8 FORMAT(I5,I8)

80 CONTINUE

STOP

END

ตัวอย่างข้อมูลออก

AAAA	23
	45
	23
	12
	100
	100
^GRADES	FREQUENCY
12	1
23	2
45	1
100	2

8.3.4 กราฟแท่ง (Bar graph)

สมมติยอดขายในแต่ละวันเป็นดังนี้

Day	Sales
1	3
2	7
3	10
4	6
5	8
6	2
7	0

ต้องการพิมพ์

^DAY	^SALES
1	***
2	*****
3	*****
4	*****
5	*****
6	**
7	

เราเขียนโปรแกรมได้ดังนี้

```

DATA STAR/'*'/

WRITE(6,1)

1 FORMAT('1DAY',T8,'SALES')

DO 20 IDAY=1,7

READ(5,2)KSALES

2 FORMAT(I2)

IF(KSALES.NE.0)GO TO 15

WRITE(6,3)IDAY

3 FORMAT(T3,I1)

GO To 20

15 WRITE(6,4) IDAY, (STAR,J=1,KSALES)

4 FORMAT(T3,I1,T8,20A1)

20 CONTINUE

STOP

END

```

6.3.5 การเขียนกราฟ

ตัวอย่างการเขียนกราฟของฟังก์ชัน $y=x^2+x-6$, $x=-4$ และของ $y=8(\sin x+2)$, $x=0$

```

DIMENSION ILINE(28),JLINE(28)

DATA IBLANK,ISTAR/' ','*'/

WRITE(6,9)

9 FORMAT('1',T4,'X',T9,'Y',T35,'X',T40,'Y')

XP=-4

XS=0

```

18 YP=XP*XP+XP-6

YS=SIN(XS)

DO 15 I=1,28

ILINE(I)=IBLANK

15 JLINE(I)=IBLANK

JP=YP+7.25

JS=(YS+2)*8

ILINE(JP)=ISTAR

JLINE(JS)=ISTAR

WRITE(6,11)XP,YP,ILINE,XS,YS,JLINE

11 FORMAT(2F5.1,2X,28A1,T32,2F5.1,28A1)

XP=XP+.4

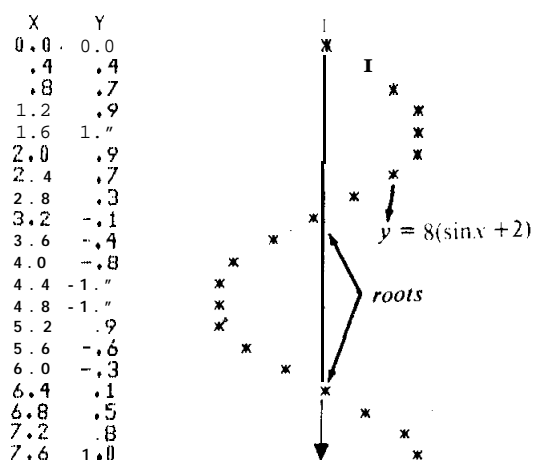
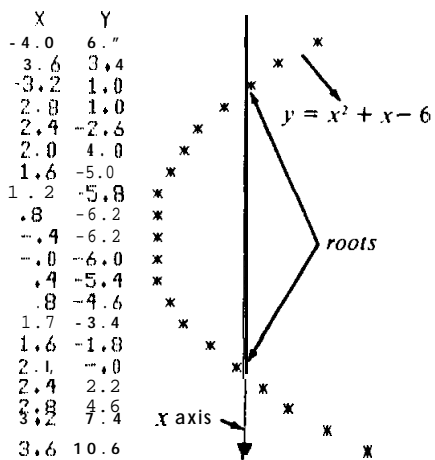
XS=XS+.4

IF(XP.LE.3.6)GO TO 18

STOP

END

ผลการทำงาน

6.4 คำสั่งในภาษาฟอร์แทรนเพิ่มเติม

6.4.1 การกำหนด NAMELIST

การกำหนด NAMELIST ทำให้คำสั่ง READ และคำสั่ง WRITE นั้นไม่ต้องใช้คำสั่ง

FORMAT ได้

รูปทั่วไปคือ

```
NAMELIST /ชื่อ1/รายการ1/[ชื่อ2/รายการ2/...]
```

โดยที่ ชื่อ1 เป็นชื่อของรายชื่อตัวแปรในรายการ1 ชื่อ1ตั้งตามหลักการตั้งชื่อตัวแปร

รายการ1 เป็นรายชื่อของตัวแปรหรือแถวลำดับ รายชื่อค้นด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,)

ตัวแปรและแถวลำดับอาจปรากฏในรายการต่าง ๆ มากกว่า 1 ครั้งได้

ตัวอย่าง การใช้ NAME1 ในคำสั่ง READ/WRITE แทนที่เลขประจำคำสั่ง

```
WRITE(6,NAME1) หมายความว่าให้พิมพ์ค่าของตัวแปรที่อยู่ใน NAME1
```

คำสั่งระบุอย่างถึงตัวแปรที่อยู่ใน NAMELIST จะต้องใส่ไว้ก่อนคำสั่ง NAMELIST

NAMELIST และคำสั่ง READ

```
CHARACTER*10 PART
```

```
INTEGER TABLE(3)
```

```
LOGICAL PULSE
```

```
NAMELIST /NOW/TABLE,PULSE,PART,F/
```

```
NAMELIST /THEN/PULSE,PART/
```

```
READ(5,NOW)
```

บัตรข้อมูลเข้าต้องมีรูปแบบดังนี้

สคณภ 123...

ต้องมี	}	}	^&NOW ตัวแปร=ค่า,ตัวแปร=ค่า,ตัวแปร=ค่า
ช่องว่าง			^ตัวแปร=ค่า,&END
ที่สคณภที่ 1			

ตัวอย่าง READ(5, NOW)
 บรรทัดที่ 2 TABLE=3, -2, 10, &END
 บรรทัดที่ 1 &NOW PULSE=.TRUE., PART='BATTERIES'

ผลการอ่านและการเก็บค่าในหน่วยความจำหลัก

PULSE=.TRUE. PART=BATTERIES F ไม่ได้ถูกอ่าน
 TABLE(1)=3 TABLE(2)=-2 TABLE(3)=10

ให้สังเกตว่าข้อมูลบนบัตรข้อมูลเข้านั้น ไม่ต้องเรียงลำดับเดียวกันในคำสั่ง NAMELIST และ ไม่จำเป็นว่าตัวแปรทุกตัวต้องถูกกำหนดค่าในบัตรข้อมูลเข้า เช่น ตัวแปร F ถูกกำหนดในคำสั่ง NAMELIST แต่มันไม่ถูกอ่านค่า

NAMELIST กับคำสั่ง WRITE

ถ้าเราเขียนคำสั่งต่อจากข้างต้นด้วย

WRITE(6, NOW)

WRITE(6, THEN)

ค่าของตัวแปรในรายการใน NOW และ THEN จะถูกพิมพ์ตามลำดับที่ปรากฏใน NAMELIST และในการพิมพ์จะพิมพ์ชื่อตัวแปรหรือชื่อแถวลำดับไว้พร้อมกับค่าที่แสดงด้วย ตัวอย่างของข้อมูลนี้อาจเป็นดังนี้

&NOW

TABLE=3, -2, 10 , PULSE=T , PART=BATTERIES , F= , &END

&THEN

PULSE=T , PART=BATTERIES , &END

6.4.2 การใช้ format code ซ้ำ

ในกรณีที่จำนวนตัวแปรในรายชื่อตัวแปร (n ตัว) นั้นมากกว่าจำนวน format code สำหรับข้อมูล (m ตัว) (เช่น I, F, A, E, D, L) ในคำสั่ง FORMAT หลังจากอ่านหรือพิมพ์ m ตัวแล้ว การอ่านและการพิมพ์จะเริ่มต้นที่ระเบียบใหม่ (บัตรหรือบรรทัดใหม่) และการอ่าน format code จะเริ่มใหม่ทั้งเส้นเปิดขวาสุดเพื่อจัดการกับตัวแปร (n-m) ตัวที่เหลืออยู่ในรายชื่อตัวแปร

ตัวอย่าง WRITE(6,5)I,J,K,L,M,N

5 FORMAT(T5, I1, I2, (1X, I2, I2))

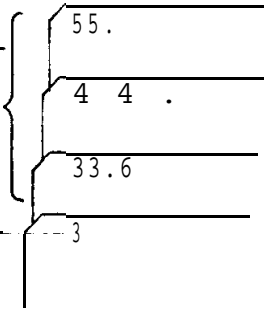
วงเล็บเปิดขวาสด

ตัวอย่าง READ(5,10)N, (A(I), I=1,N)

10 FORMAT(I2/(5X, F5.0))

วงเล็บเปิดขวาสด

ค่าในหน่วยความจำหลัก

N=3

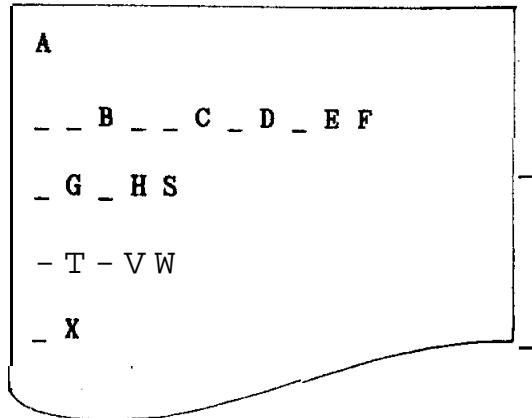
A(1)=33.6

A(2)=44.

A(3)=55.

ตัวอย่าง WRITE(6,5)A,B,C,D,E,F,G,H,S,T,V,W,X

5 FORMAT(F5.0/2(2X, F3.0), 2(1X, F3.0), F3.0)

ตัวอย่าง WRITE(6,11)(K(I), I=1,21)

11 FORMAT(1X, I1/1X, 2(I1, 1X, I1), 2(1X, I1, I1))

```

- K1
- K2 - K3 K4 - K5 - K6 K7 - K8 Kg
- K10 K11 - K12 K13
- K14 K15 - K16 K17
- K18 K19 - K20 K21

```

FORMAT ที่ 11 เหมือนกับ

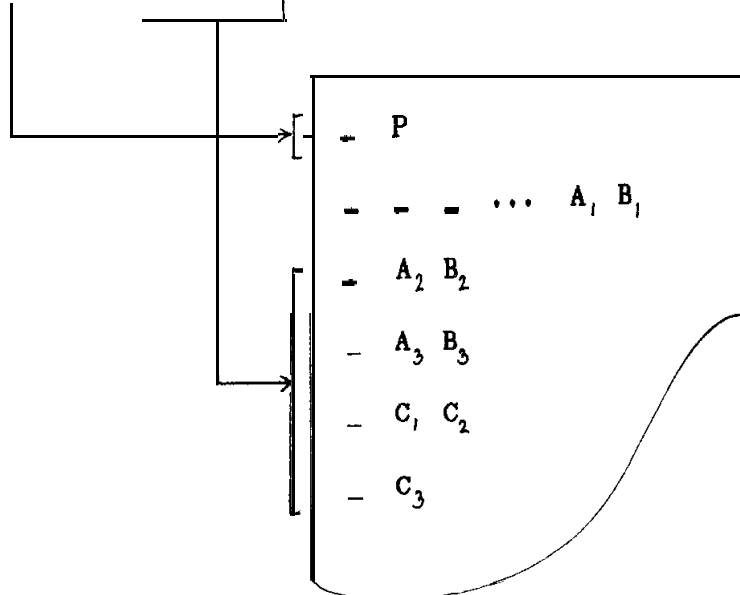
```

(1X, I1/1X, I1, 1X, I1, I1, 1X, I1, 1X, I1, I1, 1X, I1, I1/1X, I1, I1, 1X, I1, I1/
1X, I1, I1, 1X, I1, I1/1X, I1, I1, 1X, I1, I1)

```

ตัวอย่าง WRITE(6, 12)P, (A(I), B(I), I=1, 3), (C(I), I=1, 3)

```
12 FORMAT(1X, F5.1/T20, (1X, 2F5.0))
```


FORMAT ที่ 12 เหมือนกับ

```
(1X, F5.1/T20, 1X, 2F5.0/1X, 2F5.0/1X, 2F5.0/1X, 2F5.0/1X, 2F5.0)
```


ตัวอย่าง ปัญหาที่ใช้ format code ซ้ำ

ในการพิมพ์ตารางเรียน บัณฑิต 1 คู่จะมีตารางเรียนของนักศึกษาคนหนึ่งในลำดับหนึ่ง บัณฑิตใบแรกมีตารางวันจันทร์ (เหมือนกับของวันพุธและศุกร์) และบัณฑิตที่ 2 มีตารางวันอังคาร (เหมือนกับของวันพฤหัสบดี) ต้องการเขียนโปรแกรมเพื่อพิมพ์ตารางเรียนของนักศึกษาแต่ละคน ตามรูปแบบดังนี้

TIME	M	T	W	TH	F
8	DP101		DP101		DP101
9		FH100		FH100	
10	MS312		MS312		MS312
11		BY101		BY101	
12	EN202		EN202		EN202
13					
14					

TOTAL CLASS HOURS IS 13

บัณฑิตแต่ละบัณฑิตแบ่งเป็น 7 พิลด์ ซึ่งลำดับของฟิลด์จะแสดงลำดับของเวลาเรียนตั้งแต่

8.00-14.00 น.

เรียนวันอังคาร, พฤหัสบดี

เรียนวันจันทร์, พุธ, ศุกร์

เวลาเรียน

		FH100		BY101		
DP101		MS312		EN202		
8	9	10	11	12		

DOUBLE PRECISION WFM(7), TTH(7), BLANK

DATA BLANK/' '/

5 READ(5,1,END=8)(WFM(I), I=1,7), (TTH(J), J=1,7)

1 FORMAT(7A5)

I=0

DO 10 J=1,7

IF(WFM(J).NE.BLANK) I=I+3

IF(TTH(J).NE.BLANK) I=I+2

10 CONTINUE

WRITE(6,2)(J, (WFM(J-7), TTH(J-7), L=1,2), WFM(J-7), J=8,14), I

2 FORMAT('1'//T8, 'TIME', T20, 'M', T30, 'T', ..., T60, 'F'//

*7(T9, I2, T13, 5A10/), T25, 'TOTAL CLASS HOURS IS', I3)

GO TO 5

พิมพ์ 7 บรรทัด คุมให้เขียนบรรทัดใหม่

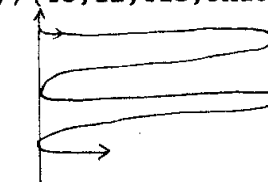
8 STOP

END

ถ้าไม่ต้องการนับจำนวนชั่วโมงที่เรียนในสัปดาห์คือไม่ต้องกาพิมพ์ 'TOTAL CLASS HOURS IS' เราจะตัดคำสั่ง I=0 และคำสั่ง DO 10 J=1,7 ถึง 10 CONTINUE ออกแล้วเขียนคำสั่ง WRITE ใหม่ดังนี้

WRITE(6,2)(J, (WFM(J-7), TTH(J-7), L=1,2), WFM(J-7), J=8,14)

2 FORMAT('1'//T8, 'TIME', T20, 'M', ...//((T9, I2, T13, 5A10))

วงเล็บเปิดขวาสด

แบบฝึกหัดที่ 6

1. จงบอกจำนวนบัตร/บรรทัดที่จะถูกอ่าน/พิมพ์ จากคำสั่งต่อไปนี้

1.1) DO 10 I=1,5

READ(5,6)A(I)

6 FORMAT(3F5.0)

10 CONTINUE

1.2) DO 10 J=1,9

READ(5,6)A(J),B(J)

6 **FORMAT(F5.3)**

10 CONTINUE

1.3) DO 10 K=1,6,2

READ(5,7)(A(I),I=1,K)

7 FORMAT(3F5.0)

10 CONTINUE

1.4) **REAL A(4),J**

 DO 5 I=1,4

5 **WRITE(6,6)J,A**

6 **FORMAT(1X,2F4.1)**

2. จงเปลี่ยน implied DO ให้เป็นคำสั่ง DO

2.1) **READ(5,5)(A(I),I=1,6)**

5 FOFORMAT(2F5.0)

2.2) **READ(5,6)(A(I),K(I),I=2,9,2)**

6 **FORMAT(2(F5.1,I2))**

3. จากค่าในแถวลำดับ A,B และค่าของ K ที่กำหนดให้ จงแสดงผลกาพิมพ์ (ระบุตำแหน่งของกาพิมพ์ให้ชัดเจน) จากคำสั่ง WRITE เมื่อคำสั่ง FORMAT เปลี่ยนไป

แถวลำดับ A

1.5	-3.2	3.	4.8	.34
-----	------	----	-----	-----

แถวลำดับ B

-1.	2.	3.
-----	----	----

ค่าคงที่ K=3

3.1) **WRITE(6,11)(I,I=1,5)**

a) 11 **FORMAT(I1)**

b) 11 **FORMAT(I2,I2)**

c) 11 **FORMAT(1X,20I1)**

d) 11 **FORMAT(4X,2I2,('+',2I1))**

5.1) **INTEGER C**

REAL X(5)

C=13 **READ(5,1)X(C)****IF(C.EQ.5)GO TO . . .****C=C+1****GO TO 3**1 **FORMAT(F6.1)**5.2) **INTEGER c****REAL X(5)****C=1**3 **READ(5,1)X(C)****IF(C.EQ.5)GO TO . . .****C=C+2****GOTO3**1 **FORMAT(F6.1)**5.3) **REAL X(3),Y(2)****READ(5,1)X,Y**1 **FORMAT(4F6.1)**5.4) **REAL X(4),Y(3)****READ(5,1)X****READ(5,1)Y**1 **FORMAT(4F6.1)**5.5) **REAL X(3),Y(3)****READ(5,1)(X(I),Y(I),I=1,3)**1 **FOKMAT(4F6.1)**5.6) **REAL X(3),Y(3)****READ(5,1)(X(I),I=1,3),(Y(I),I=1,3)**1 **FORMAT(4F6.1)**5.7) **REAL X(5)****READ(5,1)X(5)****READ(5,1)X(1),X(4)****X(3)=X(1)*5****X(2)=X(1)+X(5)**1 **FORMAT(F6.1)**5.8) **REAL X(16)****READ(5,1)(X(I),A,I=1,4)**1 **FORMAT(3F6.1)****6. คำสั่งอ่านจะอ่านกี่บรรทัดและคำสั่งพิมพ์จะพิมพ์กี่บรรทัด**6.1) **READ(5,5)(A(I),I=1,5),(B(J),J=1,3)**5 **FORMAT(3F5.2)**

6.2) **WRITE(6,6)(K,A(I),B(I),I=1,5)**

6 FORMAT (I2, 2F3.0)

6.3) **READ(5,7)(A(J),B(J),J=1,9)**

7 FOWAT(F5.1)

6.4) **READ(5,8)(A(I),(B(J),J=1,5),I=1,5)**

8 FOBMAT(F5.1)

6.5) **WRITE(6,11)(PAY(J),J=1,3)**

11 FORMAT(ZF6.1)

6.6) **WRITE(6,4)(J,(A(I),I=1,3),B,J=1,5)**

4 FORMAT(1X,I1,3F5.0,F3.0)

7. กำหนดแถวลำดับ 1 มิติ A ซึ่งมีสมาชิก 100 ตัว จงเขียนส่วนของโปรแกรมเพื่อพิมพ์ผลตามที่กำหนดให้ โดยใช้คำสั่ง DO และ implied DO สำหรับแต่ละข้อ

7.1)

A(1)	A(2)
A(3)	A(4)
:	
A(99)	A(100)

7.2)

A(1)	A(51)
A(2)	A(52)
:	
A(50)	A(100)

7.3)

1	A(1)
2	A(Z)
:	
100	A(100)

7.4)

A(2)	
A(4)	
:	
A(100)	
A(1)	A(2) . . . A(10)
A(11)	A(12) . . . A(20)
.	
A(91)	A(92) . . . A(100)

8. จากโปรแกรม 4 โปรแกรม จงหา execution error หรือ run-time error

8.1) DIMENSION A(100)

I=1

x=4

A(J)=X**2+2*X+I

STOP

END

8.2) DIMENSION A(100)

I=1

x=4

A(I)=X**A(J)

STOP

END

8.3) DIMENSION A(100)

WRITE(6,5)A

READ(5,5)(A(I),I=1,110)

5 FORMAT(10F5.0)

STOP

END

8.4) DIMENSION A(16)

DO 10 I=1,5

READ(5,7)A(I),A(I+1)

7 FOFHAT(2F5.0)

10 CONTINUE

STOP

END

9. จากคำสั่งที่กำหนดให้ จงระบุตำแหน่งในบัตรหรือตำแหน่งพิมพ์บนกระดาษของตัวแปรในรายชื่อตัวแปร

9.1) INTEGER M(20)

WRITE(6,5)(N,L,(M(J),J=1,4),K,K=1,2)

5 FORMAT(1X,3I3/(1X,4I2))

9.2) REAL T(10)

READ(5,6)A,B,(T(I),I=1,5)

a) 6 FORMAT(3F5.1)

b) 6 FORMAT(3F5.1/F5.1)

c) 6 FORMAT(F5.1/(2F5.1))

9.3) WRITE(6,4)(A(I),I=1,7)

4 FORMAT(1X,2F4.0/1X,2(F3.1,1X)/2(1X,F3.0))

10. จงหาข้อผิดพลาดอย่างน้อย 5 แห่งในโปรแกรมต่อไปนี้

```
REAL A(10),B(20),IBIG
```

```
DIMENSION A(10),C(3)
```

```
DATA C/4,5,6/
```

```
20 READ(5,1)(A(I),I=1,10)
```

```
DO 3 I=1,10
```

```
IF(A(I).GE./IBIG)IBIG=A(I)
```

```
IF(A(I).LT ISMALL)ISMALL=A(I)
```

```
30 CONTINUE
```

```
IF(IBIG=0)GOTO 20
```

```
STOP
```

```
END
```

11. จากแฟ้มข้อมูลของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชา CS 215 จำนวน 300 คน แต่ละคนมี

ข้อมูลพื้นฐานที่กอยู่ในบัตร 1 บัตร ซึ่งมีรูปแบบดังนี้

ฟิลด์	สตริง	รายการข้อมูล
1	1-7	รหัสประจำตัว
2	a-39	ชื่อ-นามสกุล
3	40	คณะ 1=นิติศาสตร์ 5=วิทยาศาสตร์ 6=รัฐศาสตร์ 7=เศรษฐศาสตร์
4	41	เพศ 1=ชาย 2=หญิง
5	42-43	อายุ

จงเขียนโปรแกรมเพื่อ

- 1) นับจำนวนนักศึกษาหญิงคณะวิทยาศาสตร์ และพิมพ์รายชื่อของแต่ละคนด้วย
- 2) คำนวณอายุเฉลี่ยของนักศึกษาในข้อ 1)
- 3) นับจำนวนนักศึกษาในแต่ละคณะ

กำหนดรูปแบบการพิมพ์ผลดังนี้

CS 215

TABLE 1

FEMALES IN FACULTY OF SCIENCE

NUMBER	NAME	AGE
AVERAGE AGE = _____		

TABLE 2

NUMBER OF STUDENTS CLASSIFIED BY FACULTY

FACULTY	NO. OF STUDENTS
LAW	---
BUSINESS	---
ECONOMICS	
TOTAL	

12. จงเขียนโปรแกรมเพื่อคำนวณหา Sample linear regression equation และ

Analysis of variance table สำหรับข้อมูลต่อไปนี้

$n=12$

x	1.3	3.1	2.1	1.3	-5.2	-6.2	-2.1	-5.2	-3.9	-2.1	1.2	.9
Y	5.1	6.9	6.1	4.9	.8	.1	2.3	1.1	1.2	2.1	4.2	4.2

กำหนดให้บันทึกค่า x ทั้ง 12 ค่าไว้ในบัตรที่ 1 และค่า y ทั้ง 12 ค่าในบัตรที่ 2

กำหนดรูปแบบของกาารพิมพ์ผล

SAMPLE LINEAR REGRESSION

$$Y = (a) + (b)x$$

ANALYSIS OF VARIANCE

SOURCE	D.F.	SUM OF SQUARES	MEAN SQUARE	F-RATIO
REGRESSION	(1)	(SSR)	(MSR=SSR)	(F)
ERROR	(n-2)	(SSE)	(MSE)	
TOTAL	(n-1)	(SSY)		

กำหนดสูตร

$$\bar{x} = \frac{\sum_{i=1}^m x_i}{n} \quad , \quad SSX = \sum x_i^2 - (\sum x_i)^2/n$$

$$\bar{y} = \frac{\sum_{i=1}^m y_i}{n} \quad , \quad SSY = \sum y_i^2 - (\sum y_i)^2/n$$

$$SXY = \sum x_i y_i - (\sum x_i)(\sum y_i)/n \quad , \quad \sum = \sum_{i=1}^m$$

$$b = SXY/SSX \quad , \quad a = \bar{y} - b\bar{x}$$

$$SSR = b \cdot SXY \quad , \quad SSE = SSY - SSR$$

$$MSR = SSR \quad , \quad MSE = SSE/(n-2)$$

$$F = MSR/MSE$$

13. เงินเดือนของพนักงานบริษัท XYZ ขึ้นอยู่กับชนิดของงาน จำนวนปีที่ทำงานกับบริษัท ระดับความรู้ ความเอาใจใส่ในการทำงาน เงินฐาน (base pay) ของทุกคนเท่ากันหมดคือ 3000 บาท และบวกด้วยจำนวนเงินตามเปอร์เซ็นต์ของเงินฐาน ตามรายการต่อไปนี้

1) ชนิดของงาน (TYPE OF JOB)	%	2) ระดับความรู้ (EDUCATION)	%
1	0	1 (ประกาศนียบัตร)	0
2	5	2 (ประกาศนียบัตรชั้นสูง)	10
3	15	3 (ปริญญาตรี)	15
4	25	4 (ปริญญาโท)	25
5	50	5 (ปริญญาเอก)	50

3) จำนวนปีที่ทำงาน (NO.OF YEARS)	%	4) ความสามารถและเอาใจใส่ในงาน(MERIT)	%
0-10	5	0 (ไม่มี)	0
แต่ละปีถัดไป	4	1 (ดี)	10
		2 (ดีมาก)	25

จงเขียนใบประเมินเพื่ออ่านข้อมูลที่เป็นตัวเลขที่ 4 รายการข้างต้นของพนักงานแต่ละคน กำหนดให้พิมพ์ข้อมูลออกตามรูปแบบต่อไปนี้

COMPANY XYZ

SALARY REPORT

คนที่ ↓ NUMBER	TYPE OF JOB	NO.OF YEARS	EDUCATION	MERIT	PERCENT TO	SALARY
					BE ADDED	
:	:	:	:	:	:	:
:	:	:	:	:	:	: